

PIRMAS SKYRIUS

Jei pasitelkčiau vaizduotę, pamanyčiau, kad virš stadiono pasipylę fejerverkai – mano garbei. Telefonas vis dar rodo 23:47 val. Tačiau Rio laiku. Andre jau sausio 13-oji. Nedaug trūksta. Po galais, mano gimtadienis, o aš labiausiai trokštu pamatyti sunaikintą vieną galantišką, kostiumą vilkintį išdaviką.

– Bet su choreografija tai jis tikrai perspaudė. Kaip manai? – ausyje iš ausinės pasigirdo erzinausiai abejingas Devro balsas. Iš savo vietos tribūnoje galėjau stebėti sceną, kurioje atliekant instrumentinį dainos „Eruption“ intarpą per vieną iš savo šokėjų kūliais persivertė viena didžiausių Brazilijos popžvaigždžių Sent Santis. Minia šėlo. Net grindys drebėjo, kai vienu metu klykė keturiasdešimt tūkstančių gerbėjų.

Nieko neatsakiau, o Devras kaip niekur nieko šnekėjo toliau:

– „Eruption“ – žiauriai galingas gabalas. Bet būtų kur kas įspūdingiau, jei jis taip nespaustų, ką?

– Tavęs link pajudėsiu po trisdešimties sekundžių. Nesiblaškyk.

– Jei kas mane ir blaško, tai nebent tu...

Pritildžiau ausinę, kol įsitikinau, kad baigė postringauti. Pusė metų praėjo, o jis vis dar *flirtuoja*. Apsimeta, kad visai neturi

slapto troškimo mane bet kada apžaišti. Maniau, po kokio mėnesio ar poros darbo kartu jam tas žaidimas nusibos, bet kuo aš šaltesnė, tuo jis atkaklesnis. Bet kuri mergina iš proto išeitų.

Kartais atrodo, kad širdis į šipulius subyrės.

Reikia atsikratyti to bičo, kol jisai vienaip ar kitaip manęs nesunaikino.

„Eruption“ baigėsi konfeti ir kaspinių jūra palei sceną. Scena aptemo, per kelias sekundes Sent Santį pakeitė dubleris, o jis pats nuėjo į užkulius, kur jį kaipmat apspito įvaizdžio kūrėjai, grimuotojai ir padėjėjai.

Apsirengusi įprastu scenos darbuotojos švarkeliu ir nešina mėgstamiausiu Sančio energetiniu gėrimu, įsimašiau į jo darbuotojų būrį. Nespėjau nė susivokti, kai mane nešte nunešė gilyn į užkulius. Drabužinėje Santis įgrūdo gėrimą man atgal į rankas, o du jo padėjėjai ėmė sagstyti blizgantį drabužį, kurį vilkėdamas jis ką tik dainavo. Vyriškis tobulai išlenktais antakiais, apsiginklavęs ištisa makiažo teptukų apkaba palei diržą, suėmė Santį už smakro ir ėmė tepti naują pagrindą. Drabužinė paskeno plaukų lako debesyje, ir tada sulaukiau savo galimybės.

Įkišusi ranką tarp milijonų kitų, gražinančių ir dailinančių Santį, sugraibiau jam už kelnių juosmens užkištą delno didumo odinį bloknotą. Susikišusi jį į švarko rankovę, kaipmat įkišau dainininkui už kelnių dublikatą. Santis ranka prasklaidė debesį, o du padėjėjai jam ant pečių uždėjo ilgą apsiaustą. Tada jis apsičiupinėjo apie juosmenį, kaip, anot mano žvalgybos, daro kaskart, kai reikia persirengti. Patenkintas, kad bloknotas ten, kur ir turi būti, leido kostiumininkams jam ant rankų užmaiti bepirštes tinklines pirštines, ir tada visas būrys metėsi į koridorių scenos link.

– Kaip gaila, kad nepaklausysime „Salacious Seduction“. Tas gabalas kaip tik apie *mudu*.

Aš iš lėto nužvelgiau dabar jau ištuštėjusį užkulisų koridorių, kol žvilgsnis pagaliau sustojo ties durimis priešais Sančio drabužinę.

Prieš keletą mėnesių nutariau, kad ant Devro dar galima pykti ir dėl jo akiplėšiško stilingumo. Šįvakar jis atrodo kaip atsipūtęs jaunesnysis Džeimso Bondo brolis – apsirengęs juodai: aptempti džinsai, toks pat aptemptas švarkelis, po juo „V“ kaklo formos marškinėliai su Sančio simbolika. Jis žinojo, ką daro; kaipmat sumojau, kad ta poza tarpduryje verta žurnalo atvarto: atsirėmęs, vieną koją sulenkęs, rankos kišenėse. Neįmanoma atrodyti taip seksualiai netyčia, pačiam to nesuvokiant.

– Apie *muđu* veikiau „Irredeemable“. – Prasispraudžiau pro jį į Sent Sančio atributikos ir scenos įrangos sandėliuką, prigrūstą plastikinių dėžių su marškinėliais ir plakatais. Ant grindų voliojosi juodų laidų pynės, o šone – toks nedidukas ugnikalnis, skirtas antrajam koncerto veiksmui.

– Kišenė netoli jo kairiojo klubo. – Švystelėjau bloknotą Devrui. Jis užvėrė duris ir iškart ėmė sklaidyti lapus bei fotografuoti. Brangusis Sent Sančio bloknotas. Kaip ir dera tikram menininkui, eiles jis užsirašo spontaniškai, užėjus įkvėpimui, tad visada nešiojasi bloknotą. Jei kokios šešios iš tų jo suskribentų dainų pernai nebūtų pelniusios platininės plokštelės, gal tai ir atrodytų preteninga. Kažkam iš organizacijos prireikė naujausių dainų.

Stengdamasi kreipti kuo mažiau dėmesio į kvepalų modelį primenantį Devrą, apsirengiau jo kuprinėje man atneštą sportinį megztuką su gobtuvu ir susisukau kaseles į kuodą. Jei taip nutiktų, kad Santis ar dar kas susigriebtų, jog nebėra brangiojo bloknoto, man būtų visai ne pro šalį išeinant atrodyti šiek tiek sunkiau atpažįstamai. Akies krašteliu pastebėjau šalia megztukų su gobtuvu dėžę raudonai ir juodai išmargintų Sančio

kojinių – kaip man jos tiktų prie sportinių batelių su žvaigždutėmis, bet dėžėje – tik XXS dydis. Atsidusau.

– Priblokšianti kaip rausvas saulėtekis, intriguojanti kaip naktis be mėnulio, – sušnabždėjo Devras.

Nusismaukiau naująjį oranžinį Sančio gobtuvą. Veidą išmušė raudonis.

– Ką?

Devras galva mostelėjo į bloknotę ir atvertė kitą lapą.

– Čia jo eilės. Visai gražios. Nenuostabu, kad taip šluoja apdovanojimus. – Devras pakėlė akis. Po šilkinėmis blakstienomis pastebėjau viliojančią kibirkštėlę. – Virpina širdis...

Prisiverčiau užversti akis.

– Kas geriau sukurs nuotaiką nei pavogtos eilės. Traukis.

Devras stovėjo apdairiai užtvėręs duris. Kaip ir reikėjo tikėtis, iš pradžių nė nesujudėjo.

– Juk vidurnaktis, – tarė nenuleisdamas skvarbių akių, lyg tas žvilgsnis turėtų galų gale mane palaužti.

– Traukis, sakau.

– Sausio tryliktoji. – Ištiesęs ranką jis pataisė man iš už ausies išlindusią kasytę, tada taip pakuteno odą, kad net kvapą užėmė.

– *Pasitrauk.*

– Su gimimo...

Čiupau jam už rankos, pasukau ją, nustumusi jį atidariau duris ir išėjau iš ten velniop, kol širdis neiškrėtė kokios išdaviškiškos kiaulystės.

Su gimtadieniu mane sveikina tik tie, kuriuos myliu. Tikrai nėra noro pradėti seilėtis vien dėl to, kad sveikina jis. Juk jis bet kurią sekundę gali išpildyti savo slaptą troškimą. O man dar iš-tisus šešis mėnesius teks kęsti jo erzinimus, flirtą ir gundančias pozas.

Vienintelis žmogus, galintis palinkėti smagaus gimtadienio, – aš pati. Ir tik dėl to, kad pati jį smagu ir pasidarau.

Niekas neatkreipė dėmesio, kai įsmukau į vieną scenos šonų. Automobilis manęs turi laukti kažkur stadiono gale – teks sparčiu žingsniu pražingsniuoti pro treilerius ir ekskursinius autobusus, tada pro patikros postą – ir į gatvę. Savo darbą atlikau. Po finalinės dainos Devras tą tikrąjį bloknotą turės vėl įkišti dainininkui. Idealiu atveju Santis iš viso nieko neturėtų pastebėti.

Aišku, niekas nesako, kad neturėtų pastebėti, jei dings dar kas nors.

– Ei! – kreipiausi į režisierės padėjėją, bandančią perrėkti minią. Mūsų informatorių duomenimis, ji – viena iš scenos darbuotojų, kurie moka ispaniškai. Ir gerai, nes portugališkai moku skystokai. – Gal žinai, kur Sančio fejerverkų mikrofonas?

– Velnias... – susiraukė ji pažvelgusi į sceną. Režisierė ėmė rėkti.

– Nėra! Kur mikrofonas? Po paraliais, kur mano fejerverkų *mikrofonas*?!

Užkulisiuose kaipmat kilo suirutė. Ko ne apokalipsė? Nė dviejų dainų nebelikę ligi Sent Sančio finalo, o dingo jo įžymusis „TikTok“ mikrofonas, užkištas jam už batų aukštais aulais. Į jį jis turės sudainuoti paskutinį motyvą, o tada jam tiesiog nuo delnų pasipils fejerverkai.

Mikrofono nebėra nuo tada, kai nugvelbiau jį drabužinėje ir palikau slaptoje Devro kuprinės kišenėje. Jeigu jie to dar nepastebėjo, šioks toks sufleris visai ne pro šalį.

– Pirma jį apžiūrinėjo toks vyrukas juodu švarku, – šliūkstelėjau žibalo į ugnį. Režisierė linktelėjo. Ji pasikvietė du užkulisų apsaugininkus, o tie iš pažiūros tik ir laukė veiksmo, ir visi trys nuskubėjo už scenos.

Šyptelėjau. O kaip gaila: Devras dabar turės panaudoti savo laimėtą norą – jam reikės kaip nors ištrukti iš Brazilijos kalėjimo. Geriausios dovanos tos, kurias pasidovanoji pats.

Raginau važiuoti, bet mūsų juodos teslos vairuotojas, kaip ir reikėjo tikėtis, nesiskubino. Pagal planą Devras turi grįžti iki 00:45 val., ir jei pati grafienė nelieps jam spustelėti akceleratoriaus, jis taip ir nepasijudins iš vietos. Bent jau aš taip maniau. Bet nustebau, kai 00:38 val. ekrane įsiziėbė žinutė portugališkai, ir vairuotojas pradėjo važiuoti.

– O kur mes?.. – Prikandau lūpą. Važiuojame ne į viešbutį, bet jau turėčiau žinoti, kad klausinėdama nieko nepešiu.

Pirštais perbraukiau savo meteoro apyrankę, nes supratau, kur turbūt atsidursiu. Bet man nė nespėjus sunerimti, sustojome kitapus stadiono. Ten irgi draudžiama zona, tačiau, mano nuostabai, keli žodžiai portugališkai – ir mus praleido prie kito tarnybinio išėjimo. Atsilapojo durys. Pro jas žengė audringai kvatojanti renginio režisierė, duris prilaikė keletas jos padėjėjų.

Tada išėjo Devras su pačiu Sančiu – juokdamiesi, lyg būtų geriausi draugeliai.

Kas čia dabar per nesąmonės?

Siusdama stebėjau, kaip Santis patapšnojo Devrui per petį. Devras – dabar jau be savo stilingojo švarkelio, užtat su tokiu pat kaip mano oranžiniu megztuku su gobtuvu – gūžtelėjo, tada mostelėjo į automobilį ir paragino Santį pamojuoti mano pusėn. Pasilenkiau, nors teslos langai tamsinti, kone juodutėliai.

Kai Devras įsliuogė ant galinės sėdynės šalia manęs, neįstengiau nuleisti nuo jo akių.

Kodėl jis be antrankių? Kaip, velniai rautų, jis dar ir privačią palydą susiorganizavo? Neketinau klausinėti, tad tiesiog sėdėjau ir tylėjau piktai grieždama dantimis.

O Devras vaipėsi, ir tiek.

– Jis taip dėkojo, kai grąžinau jam tą *mikrafą*. Laukė scenos pakraštyje. Dar kelios sekundėlės, ir būčiau nespėjęs. Ačiū Dievui, radau tą ilgapirštį juodu švarkeliu. Paspruko, bet *mikrafą* man pavyko iš jo išplėšti.

Kaip?..

Išsitraukiau iš ausies ausinę. Įsijungiau garsą.

Šį raundą laimėjo jis.

– Kitąsyk jau tikrai mane pričiupsi. – Kažką išsitraukė iš kišenės. – Paguodos prizas.

– Man nereikia...

Ištiesė porą fejerverkų kojinių – tokių, kokias mačiau sandėliuke, tik mano dydžio ir su ką tik suraitytu Sančio autografu apie kulkšnis.

Ko gero, vienintelė dovana gimtadienio proga...

Paėmusi jas išmečiau per langą, nors širdyje gailėjausi praradusi tokį išskirtinį ir gražų aksesuarą.

Devras atsiduso.

– Žinojau, kad taip padarysi. – Kai atsigrėžiau, pamačiau jo rankose dar vienas lygiai tokias pačias kojines. – Gal aš jas pasi-
laikysiu, kol tu mažumėlę aprimsi.

ANTRAS SKYRIUS

Siunčiu kitos užduoties aprašymą.
Skiriama savaitė. 😊

Po grafienės žinutės sekė keletas prisegtų dokumentų. Kažkas apie Monrealį ir Monė paveikslus. Permetusi akimis dokumentus, įsikišau telefoną – pasigilinsiu vėliau. Bet Devras manė kitaip.

Jis man palaikė duris, žengiant į iščiustytą viešbutuką prašmatniame Rio kvartale. Tokiame, kur gatves apšviečia lempučių girliandos, o vestibulyje – prašmatniausi baldai iš perdirbtų medžiagų.

– Aptarkime užduotį, – pasiūlė Devras.

– Rytoj.

– Ryt neturėsiu kada.

Susiraukiau:

– Tai ką jau taip veiksi?

– Suksiu galvą, kaip dar tau įtikti.

Kaip čia yra, kad išlaikyti šaltumą laikui bėgant man vis sunkiau, o ne lengviau?

Nekreipdama į jį dėmesio pasukau prie lifto, bet kelią man pastojo smulkutė moteriškaitė raudonais bateliais bei atitaikytos spalvos aptemptu sijonėliu ir ėmė kažką portugališkai aiškinti.

– Pagrindinis liftas neveikia, – išvertė Devras.

Atsidususi pasukau prie laiptinės. Moteriškė vėl man pastojo kelią ir mostaguodama rankomis kažką pasakė.

– Ką tik pradėjo blizginti laiptus. Ji sako, kad galima važiuoti penthauzo* liftu ir iš ten nusileisti avarine laiptine. – Jis mirktelėjo moteriai, o ta padavė jam durų kortelę. Ir nuraudo. Aš užverčiau akis.

– Man tas pats. – Leidau Devrui į privatų liftą eiti pirmam, tiesą sakant, neturėjau kito pasirinkimo. Moteriškaitė mums pamojo su šelmiška šypsena veide.

– Tu ją pažįsti? – paklausiau.

– Pirmąsyk matau.

Skimbtelėjo, ir durys atsidarė. Vos tik žengusi žingsnį iš lifto, sustojau.

Pritemdytoje fojė laukė stalas su žvakėmis. Intymu be galo – balta staltiesė ir kuklus vieno sluoksnio tortas per vidurį.

Toji moteris. Ji žinojo, ką sumąstęs Devras. Ko gero, pasakė jai, kad jis mano vaikinai ar panašiai.

– Bet ir melagis tu, – tarčiau.

– Lyg pati nežinojai.

Apsisukusi ant kulno pasukau atgal į liftą, bet jis sugriebė mane už riešo.

– Nebūk per gimtadienį viena. Vis tiek turėsime aptarti naują užduotį. Tad geriau tai daryti valgant gardų tortą.

Mano lūpų krustelėjimas tikriausiai dar prieš pasigirstant garsui aiškiai sakė *jokiu būdu*, bet Devras pralenkė mane tardamas:

* Prabangūs apartamentai viršutiniame aukšte. (Čia ir toliau – vert. past.)

– Tai apverstas ananasų tortas.

Sustingau. Nors į tortą gerai neįsiziūrėjau, tačiau kondensuoto pieno ir ananasų kvapas buvo pažįstamas iki kaulų smegenų. Mama su tetule man tokį kepdavo kasmet nuo neatmenamų laikų. Burnoje ėmė kauptis seilės, o širdį nudiegė ilgėsio dieglys. Nemaniau, kad šįmet jį valgysiu.

Ne dėl Devro, – dievai žino, kaip jis suuodė, koks skonis man patinka, – bet dėl torto nenoromis nuėjau prie staliuko. Švytintis iš laimės Devras atsisėdo kitoje stalo pusėje.

– Čia ne pasimatymas. – Užpūčiau dvi žvakes tarp mūsų. Jis patraukė mano ranką nuo peilio – be abejo, norėjo pats atpjauti. Tad buvau priversta žiūrėti, kaip vaikinai viliojami raitojasi rankoves.

– Nieko nepeši, – pasakiau.

– Negi nė menkausio *dilgtelėjimo* pilve?

– Dar nežiūrėjau grafienės atsiųstų dokumentų, bet jei ten privati galerija, manyčiau, galima tiesiog tradiciškai įsilaužti...

– Turime savaitę. Nebūtina dabar pat pulti apie tai šnekėtis.

– Juk pats sakei... – sumurmėjau masažuodamasi smilkinius, o jis man po nosimi padėjo tobulai atpjautą gabaliuką. – Tikiuosi, užnuodytas, tad pagaliau tavęs atsikratysiu.

Jis nusilaižė nuo piršto kondensuoto pieno dėmelę, ir vien nuo to vaizdo pajutau dilgtelėjimą.

– Jei užnuodytas, tai krisim abu.

Įsikandusi į lūpą pirštu perbraukiau stalo įrankius, o jis tuo tarpu atsipjovė panašų gabaliuką.

– O tau taip smagu žaisti mano jausmais? – tyliai paklausiau. – Negi negana, kad gavai savo norą?

Devras nuščiuvo ir sužiuro man į akis. O tada, kad ir kaip neįprasta, nususuko.

– Jau būčiau jį panaudojęs, jei... na, supranti.
– Tai neturi jokios prasmės. Iš manęs vis tiek nieko nebeišpeši, – pasakiau.

– Nebent atleidimą. – Jis jau siekė paliesti man ranką, bet apsigalvojęs tiesiog pasitaisė rankovę. – Man... dėl viso šito labai nesmagu.

Krūtinę užliejo pykčio lavina – pavadinkime ją taip.

– Tai tau reikia išrišimo. Nori, kad nusišypsočiau, ir tu nebesijaustum taip šūdinai?

– Ne, ne tai norėjau pasakyti. Na... Man labai nesmagu, nes tu man brangi. Negi negali man leisti pasitaisyti?

– Atiduok norą.

Jis sumirksėjo.

– Tu nori pasitaisyti. Aš tau atleisiu čia ir dabar, jei tu man atiduosi norą.

Kaip ir tikėjaisi, jis nesujudėjo.

– Negaliu.

– Na, tuomet ne taip jau ir nesmagu. – Atsistojau, palikusi nepaliestą brangujį savo tortą su ananasais. – Atsiūsi man savo nuomonę apie naująją užduotį.

Šįsyk jis nebandė manęs sulaikyti, kad neišeičiau, o aš ir nesigręžiojau.

PAGALIAU LIKUSI viena, atsirėmiau į viešbučio kambario duris ir iš lėto iškvėpiau. Devras jaučiasi nekaip. Ko tai verta?

Kodėl iš viso apie tai dabar galvoju? Būtų buvę paprasčiau, jei jį būtų suėmę anksčiau...

Prie lango kažkas krustelėjo. Miesto šviesos skverbėsi pro tuilio užuolaidas, apsipratusi su prietema įžvelgiau fotelį ir už jo stovinčią žmogystą.